

λιᾶς του καὶ τῶν τρόπων του· ὅταν ὀμιλῶσιν ἐνώπιον αὐτοῦ, συμμετέχει τῆς συνομιλίας ἐκπέμπον ἐν καταλλήλῃ στιγμή ἐπιφωνήματα ὦ! ἤ! ἐκπλήξεως καὶ ἐπιδοκιμασίας. Ἐσκαρδίζεται γελῶν ὅταν λέγεται γελῶν τι.

Ὅταν ἔχῃ ἀνάγκη πρᾶγματός τινος καλεῖ τὴν κυρίαν του διὰ τοῦ ὀνόματός τῆς **Μαρία**, ἂν δ' αὕτη βραδύνη νὰ ἔλθῃ ἢ φωνή του καθίσταται ἀνυπόμονος καὶ διατακτική.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος εἶχε τεθῆ μετὰ τοῦ κλωβοῦ του παρὰ τὴν ἐστία, ὅτε δαυλὸς κυλισθεὶς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐκάλυψε τοῦτον τέφρας, σπινθήρων καὶ καπνοῦ. Ἡ κυρία του ἀπησχολημένη εἰς παρακείμενον δωμάτιον ἤκουσεν ἑαυτὴν καλουμένην **Μαρία-Μαρία!** ὡς ὑπ' ἀτόμου εὐρισκομένου εἰς κίνδυνον, εἰς μέγιστον τρόμον. Ἐσπευσε καὶ ἐδοθήθησεν αὐτόν. Ὅταν δίδεται αὐτῷ τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας συνιστάμενον ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων γλυκισμάτων, ὁ ψιττακὸς μου διαφυλάττει καθ' ἐκαστήν ἐν μικρὸν γλύκισμα διὰ τὸ δεῖπνόν του.

Ἀποστρέφεται τοὺς ἄνδρας, οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν πλησιάσῃ χωρὶς νὰ πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ βράμφους καὶ τῶν ὀνύγων αὐτοῦ. Τοῦναντίον ἀρέσκειται καὶ ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας καὶ ἰδίᾳ τὰ κοράσια. Πᾶσα γυνὴ δύναται νὰ πλησιάσῃ αὐτῷ καὶ τὸν θωπεύσῃ ἀκινδύως. Ὑπεραγαπᾷ τὴν κυρίαν του· ὑπακούει εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆς, καὶ ὅταν δέρῃ τοῦτον δίδουσα διὰ τοῦ δακτύλου μικρὰ κτυ-

πήματα ἐπὶ τοῦ βράμφους, λείγει τὸν πλήττοντα δακτύλον ἐκβάλλων μικρὰς φωνάς, αἰτῶν συγγνώμην.

Ὅταν ἐξέλθω ἐπανέρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ ψιττακὸς μου μ' ἐννοεῖ καὶ καίτοι δὲν δύναται νὰ μ' ἴδῃ, προειδοποιεῖ τὴν κυρίαν του περὶ τῆς ἐπανάδου μου φωνῶν ν τ ὀ - ν τ ὀ· τοῦτο δὲ πράττει μόνον κατὰ τὴν ἀριζίν μου.

Λέγει εἰς ἐμὲ **Καλή ἡμέρα** κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡσάντις εἰσέλθω εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ εὐρίσκειται. Ἄν δὲ δώσω αὐτῷ τι, μ' εὐχαριστεῖ διὰ τῆς φωνῆς καὶ σχημάτων ἀνεγείρων τὰς πτέρυγας.

Ὁ ψιττακὸς μου εἶναι κυρίως θαυμαστικός, διακρινόμενος διὰ τὸν μέγιστον ἔρωτα πρὸς τὴν μουσικὴν καὶ τὸ χάρισμα τοῦ συνθέτου μουσικῶν τεμαχίων.

Ὅταν βλέπῃ χορευομένην πόλκην, συνοδεύει ταύτην διὰ συριγμῶν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύοιτος καὶ ἀκριβεῖς μεθ' ἧς καὶ παύσας ὀργάνου τινός.

Συνθέτει ἐκ τοῦ προχείρου ἀληθῆ τεμάχια μουσικῆς, ἅτινα συρίζει ποικίλων ταῦτα τὰ μέγιστα καὶ οὐδέποτε πίπτων εἰς ἐπαναλήψεις. Λέγει πάντα μετὰ χάριτος, ὕφους καὶ ζωηρότητος ἀνταξίας μαθητοῦ τοῦ Ὁδείου. Ἄδει ἐκ τοῦ προχείρου ἐνώπιον παντὸς ἀνθρώπου, ἀρκεῖ νὰ διαταχθῇ ὑπὸ τῆς κυρίας του. Προτοῦ ἀρχίσῃ τὸ ἄσμα του, ποιεῖ λαρυγγισμοὺς καὶ ἐκβάλλει φωνὰς ὁμοίας τῶν ψαλτῶν τῶν προτοιμαζομένων ν' ἄσωσι. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προτοιματᾷ ὅπως ἀπόξηράνη τὸ ὄργανόν του, ὅπως καταπῆ τὸ σιάλον του διὰ κινήσεως καταπόσεως συνοδευομένης ὑπὸ ξηροῦ κτύπου τῆς γλώσσης ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου, ὥστε ὁ ἦχος τῆς συρίκτρας νὰ ἐξέρχεται διαυγέστερος, ὁ ἦχος μᾶλλον τοῦ αὐλοῦ διότι πρᾶγματι νομίζει τις ὅτι ἀκούει αὐλὸν πλατύν, εὐμάλακτον καὶ ἠγῆεντα. Οἱ βαθεῖς ἦχοι τοῦ ὄργάνου τούτου εἶναι ἀξιοθαύμαστοι. Ὅταν τὸ πτηνὸν τοῦτο ᾄδῃ μιμούμενον τὴν ἀνθρώ-

πινον φωνήν, μεταβαίνει ἀπὸ τῆς ταπεινοτέρας τοῦ βαθυφωνοῦ φωνῆς εἰς τὴν ὀξευτέραν τοῦ ὀξευφώνου ἐξακολοθοῦν τὸ ἄσμα.

Ἀρέσκειται ν' ἀνοίγῃ τὸν κλωβόν του καὶ περιδιαβάξῃ εἰς τὰ δωμάτια. Κατορθοῖ δὲ ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν κλειθρῶν μετὰ μελέτην νὰ τ' ἀνοίγῃ.

Δὲν θά ἐτόλμων νὰ καταλέξω τὰ φαινόμενα τῆς ἐκτάκτου νοημοσύνης τοῦ πτηνοῦ τούτου, ἂν μὴ ἑκατοντάδες προσώπων δὲν ἐγίνοντο μάρτυρες ἀπὸ εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν. Τὰ παιδία ἔρχονται ἐξε-

πίτηδες καὶ παίζουσιν ὑπὸ τὸ παράθυρον ἐν ᾧ κεῖται. Τὸ πτηνὸν συμμετέχει τῶν παιγνίων αὐτῶν τρέχον ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς ἄκρου τοῦ κλωβοῦ εἰς τὸ ἔτερον καὶ προσέρον μετὰ τῶν αὐτῶν ζωηρῶν φωνῶν τὰς αὐτὰς φωνὰς τῶν παιδιῶν.

Διήλθον πλεῖστον χρόνον μελετῶν τὸ πτηνὸν τοῦτο, οὐτινος ἡ νοημοσύνη συντελεῖ εἰς ἐπίφυσιν τοῦ προβλήματος τοῦ τεθέντος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου Ναδαίγγαχ ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὄρους ἐν τῇ μελέτῃ τῇ τιτολοφορουμένην **Νοημοσύνη καὶ ὀρμέμφοτον.**

«Ὁ ἀναγνώστης δύναται οὕτως νὰ καθορίσῃ ἐὰν ἡ νοημοσύνη εἶναι ὁ κύριος χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου· ἐὰν διὰ ταύτης ἄβυσσος ἀνοίγεται μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ζῴων· ἢ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ζήτημα ἀπλοῦ ποσοῦ· ἐν ἄλλαις λέξεσι, ἐὰν ἡ ἀνθρώπινος νοημοσύνη διαφέρει καθ' ὅλου ἢ μόνον κατὰ ποσότητα τῆς τῶν ἄλλων ὄντων».

